

Sygn. akt VIII Ka 653/ 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 roku

sprawy A. P.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 26 czerwca 2014 roku sygn. akt VIII K 145 / 14

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że orzeczony w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższa do 2 (dwóch) lat.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w dniu 10 kwietnia 2014 roku o godz. 14.00 na trasie W. – W. gm. M. na drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,04 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r w s prawie VIII K 145/14

I. Oskarżonego A. P. uznał za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2014 roku o godz. 14.00 na trasie W. – W. gm. M. na drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,04 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu tj. czynu z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

III. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

IV. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego prokurator i na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 4 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. P. w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku oraz orzeczenie kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, co powoduje, iż wobec znacznego stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu całokształt wymiaru kary nie uwzględnia w sposób należyty winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz nie spełnia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. P. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz kary grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna w części i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności czynu oraz wina oskarżonego A. P. nie budzą wątpliwości. Sąd I instancji dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na brak zastrzeżeń skarżącego co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie nie jest konieczna.

Natomiast Sąd Okręgowy podzielił stanowisko prokuratora co do konieczności orzeczenia wobec oskarżonego A. P. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na dłuższy okres czasu, uznając go za wymierzony w wysokości rażąco niewspółmiernej. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar środka karnego, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy środkiem karnym wymierzonym przez sąd pierwszej instancji a środkiem karnym, jaki należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, co w niniejszej sprawie niewątpliwie ma miejsce. Wskazać należy, że Sąd I instancji uznał, iż orzeczenie na okres 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, czyli w jego dolnej granicy, jest dostatecznie dotkliwe i w odpowiednim stopniu spełni swoją rolę jaką jest ochrona uczestników ruchu drogowego przed kierowcą umyślnie naruszającym podstawowe zasady ruchu drogowego, nie odwołując się w swoim uzasadnieniu w ogóle do dyrektyw przewidzianych w art. 53 k.k..

W ocenie Sądu Okręgowego biorąc jednak pod uwagę wskazane dyrektywy, które zgodnie z treścią art. 56 k.k. stosuje się odpowiednio również co do orzekania o środkach karnych oraz okoliczności niniejszej, stopień jego nietrzeźwości przekraczający czterokrotnie wartość graniczną stanu nietrzeźwości oraz wysoki stopień szkodliwości społecznej dokonanego przez niego czynu zabronionego, a także mając na względzie zasady prewencji ogólnej i szczególnej, w ocenie Sądu Odwoławczego zasadnym było podwyższenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2 lat.

Przypomnieć należy, że oskarżony poruszał się bowiem po drodze publicznej będąc w znacznym stanie nietrzeźwości, co godziło niewątpliwie w bezpieczeństwo innych osób. A. P. zupełnie zlekceważył podstawowe zasady bezpieczeństwa dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Wiedział, że obowiązująca norma prawna zakazuje prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Mimo tej wiedzy oskarżony złamał powyższą normę. Nie było żadnego powodu, dla którego oskarżony był zmuszony jechać pojazdem w danym momencie, wręcz przeciwnie A. P. pojechał

do sklepu, a następnie na posesji za sklepem wypił dwa piwa, po czym ponownie wsiadł do samochodu i kierował nim do swego miejsca zamieszkania.

Sąd Odwoławczy nie podzielił także zarzutu skarżącego co do konieczności podwyższenia orzeczonej wobec oskarżonego, obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kary grzywny. Należy mieć bowiem na względzie, że przy ocenie zarzutu rażącej niewspółmierności kary nie można ograniczać się tylko do jednej orzeczonej kary, lecz należy uwzględnić całokształt dolegliwości i skutków prawnych wynikających ze wszystkich kar orzeczonych w wyroku, względem sprawcy przestępstwa. Nadto miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób odpowiadający stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, stosując w sposób odpowiedni dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz karę grzywny wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej z nich na kwotę 10 złotych. Sąd Rejonowy miał na względzie zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, które zaistniały w niniejszej sprawie, a więc wysokie stężenie alkoholu we krwi, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a także dotychczasową niekaralność A. P., jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnienie okoliczności jego popełnienia. Nie bez znaczenia przy ustalaniu wysokości kary grzywny przez Sąd Rejonowy były możliwości finansowe oskarżonego oraz jego sytuacja rodzinna. Oskarżony pracuje i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1200 złotych, ma na utrzymaniu syna. Zatem w ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze powyższe okoliczności w tym zakresie należało uznać zarzut apelacji za chybiony.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na sytuację rodzinną i wysokość dochodów Sąd Okręgowy na mocy art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.